

[Fornæs.]

mer i Eksamensmellemskolen, bevare de Opgaver, bl. a. i skriftligt Engelsk og Tysk, vel endog i Matematik, som de har nu.

Nej, den Frygt, jeg nærer, det er den, at Skolen skal gøre den eksamensfrie Mellemskole 3-aarig i Stedet for 4-aarig; saa Børnene alligevel kommer et Aar tidligere ud af Skolen end de andre. Selv om der kan bødes herpaa ved Fortsættelsesundervisning, har det dog ikke samme Virkning paa Forældrene. Jeg vil gerne opmuntre den højtærede Undervisningsminister til at gøre sin Indflydelse gældende, hvor som helst der er Mulighed herfor, i saa Henseende.

Nu skal min Kommune, Frederiksberg, have samme Undervisningstid og -regler som København; det har vi ansøgt om, og i Henhold til Loven kan vi faa det. Jeg vil gerne udtale Ønsket om, at det maa lykkes de tre Hovedstadskommuner at finde visse fælles Regler vedrørende Undervisningsaarets Flytning til at gaa fra April til Marts, fælles Skole- og Feriedage, og at de maa mødes i fælles Bestræbelser for at gøre den eksamensfrie Mellemskole helt sideordnet med den teoretiske. Lykkes det at flytte Skoleaaret, vil Maj og Juni Maaned baade i den ene og den anden Mellemskole herligt kunne anvendes til forøgede Ekskursioner i det fri samt Lejrskoleophold med Arbejde i Naturen. Kort sagt, der er Opgaver nok, blot Skolen har Evne og Vilje til at tage dem op.

Maa jeg have Lov til i Anledning af visse Betæneligheder vedrørende vore raske Børns Mangel paa Disciplin at læse nogle faa Linier af et Brev, som en Seminarilærer i 1872 sendte til en Forstander paa et andet Seminarium. Han skriver bl. a.: „De klager over Disciplinens Forfald ovre hos Dem, og jeg maa da trøste Dem med, at det er ligesaa hos os, ja, vist endnu værre. Det er rigtignok bedrøvelige Tider. Alt synes mig at styre hen mod Tøjlesløshed, Lovløshed og Socialisme.“ Den gode Lærer har aabenbart haft en fin Næse. Kun synes jeg, at visse Pædagoger i Nutiden kunde se lidt lysere paa de moderne Børns Optraeden.

Dernæst vil jeg gerne have Lov til at benytte en enkelt Sætning, som det ærede Medlem Hr. Rager i sin Finanslovtale fremkom med. Efter at have peget paa Nødvendigheden af, at alle Bilmødere bliver virkelig førsteklases Køreere, udtalte det ærede Medlem, at efter hans Opfattelse burde det forbydes at køre Vogn, naar man ikke er fuldstændig i Vigør.

Nu er det imidlertid meget vanskeligt for andre end de paagældende selv at træffe Afgørelse af, hvorvidt de er trætte, uoplagte, søvnige eller overanstrengte og af den Aarsag har faaet deres Reaktionssevne nedsat mere eller mindre. Betydeligt lettere var det for det ærede Medlem at foreslaa, at man maa gaa over til at paabyde, at ingen maa føre Bil, hvis han har nydt Alkohol paa et senere Tidspunkt end 4—6 Timer, før han sætter sig til Rattet. Og heri erklærede det ærede Medlem sig enig med det ærede Medlem Hr. Jensen (Gørding), der jo som Afholdsmand aldrig har lagt Skjul paa sine Ønsker i saa Henseende.

Da jeg føler mig overbevist om, at et saadant Forbud hverken er gennemførligt, nødvendigt eller heldigt paa Grund af de ulykkelige Konsekvenser, det vil faa, vil jeg tillade mig at komme noget nærmere ind herpaa. Medens adskillige Lande, bl. a. de øvrige fire nordiske Lande, har haft Kampe om Forbud mod Salg og Nydelse af spirituose Drikke, har haft Forbudslove og atter delvis hævet dem, har vi her i Danmark været saa heldige uden Forbudslove at gennemføre en stedse stigende Ædruelighed. Forbudene som saadanne har i de andre Lande ikke fremmet Ædrueligheden synderligt, men derimod i uhyggelig Grad fremavlet en utaalelig Respektløshed for Lovgivningen. Og dette har da ogsaa været en væsentlig Aarsag til, at man atter har ophævet disse Love.

Jeg spørger da: Mon man ikke i Danmark kan naa efterhaanden bedre og bedre Resultater ad andre Veje, i højere Grad ad Frivillighedens end ad Tvangens? Skal vi nu have et Forbud mod Bilisternes Spiritusnydelse, maa det naturligvis ogsaa gælde andre Trafikanter. Jeg skal senere vende tilbage hertil, men først blot bevise min Paastands Rigtighed.

Den stigende Ædruelighed i Danmark belyses bedst gennem det synkende gennemsnitlige Forbrug pr. Individ. Medens der i 1895 konsumeredes 8,70 l 100 pCt. Alkohol pr. Individ i Danmark, var Tallet i 1916 6,68 l og i 1936 nede paa 2,48. At de stærkt stigende Spiritusskatter siden 1916—18 meget væsentligt har hjulpet til Fremme af Ædrueligheden, er ganske givet. Men en jævnt stigende Ædruelighed skyldes absolut Arbejderklassens højere Levofod samt de mange aandelige og sportslige Interesser, der mere og mere faar Tag i Befolkningen.

Jeg tror ikke, at Alkoholprocenten vil gaa væsentligt længere ned. Jeg ser heller ikke nogen Ulykke heri. Men jeg føler mig overbevist om, at det skal nok lykkes efter-